

ת"פ 34294/06/17 - מדינת ישראל, המאשימה נגד סטניסלב וולוחונסקי

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 34294-06-17 מדינת ישראל נ' וולוחונסקי

ת"פ 29629-03-16 מדינת ישראל נ' וולוחונסקי

בפני בעניין: כבוד השופט יוסי טורס
מדינת ישראל - המאשימה

נגד
סטניסלב וולוחונסקי - הנאשם

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום, בעבירות של פריצה לרכב בכוונה לגנוב וגניבה לפי סעיפים 413ד(א) ו- 413 סיפא לחוק העונשין, תשל"ז- 1977 (להלן: "חוק העונשין").
2. בהתאם לעובדות כתב האישום בין החודשים אוגוסט - דצמבר 2015, התפרץ הנאשם לשמונה רכבים שונים וגנב מהם רכוש כמפורט להלן:
 - בתאריך 26.8.15 בין השעות 23:45-07:00 התפרץ הנאשם לרכבו של ט.נ. בכך שניפץ את שמשת החלון הקדמי וגנב מתוכו ציוד עבודה הכולל בין היתר מברגות ופטישונים בשווי 15,220 ₪.
 - בתאריך 20.9.15 בין השעות 19:00-04:22 התפרץ הנאשם לרכבו של מ.ר. בכך שניפץ את שמשת החלון וגנב מתוכו רכוש הכולל בין היתר: קונגו, פטישון, מברגה, דיסק חותך ומזוודה שהכילה כלי חשמל שונים.
 - בתאריך 22.9.15 בין השעות 23:45-07:00, התפרץ הנאשם לרכבו של מ.א. בכך שניפץ את שמשת החלון וגנב מתוכו רכוש הכולל: דיבורית, מכונה לפתיחת סתימות רצ'ט, פטישון מקיטה, מברגה ודיסקים.

- בתאריך 21.10.15 בין השעות 07:30-22:00 התפרץ הנאשם לרכבו של ו.א. בכך שניפץ את שמשת החלון האחורי וגנב מתוכו 4 ארגזים של כלי עבודה שכללו בין היתר: פטישון, מברגות ודיסק חשמלי בשווי כולל של 10,000 ₪.
 - בתאריך 1.11.15 בין השעות 08:00-21:30 התפרץ הנאשם לרכבו של ו.ג. בכך שניפץ את שמשת החלון האחורי וגנב מתוכו ציוד עבודה הכולל פטישון ומברגות בשווי כולל של 12,000 ₪.
 - בתאריך 21.11.15 בין השעות 05:50-19:00 התפרץ הנאשם לרכב המשמש את ח.י. לעבודתו בחברת בזק, בכך שניפץ את שמשת החלון וגנב מתוכו כלי עבודה שונים.
 - בתאריך 28.11.15 בין שעות הצהריים ל-07:00 התפרץ הנאשם לרכבו של ט.ג. בכך שניפץ את שמשת החלון וגנב מתוכו רכוש הכולל מברגות, פטישון, דיסק לייזר, מד מרחק בשווי כולל של 10,800 ₪.
 - בתאריך 14.12.15 בשעה 03:00 התפרץ הנאשם לרכבו של ע.ה. בכך שניפץ את שמשת החלון וגנב מתוכו רכוש (שלא פורט).
3. בהמשך, ביקש הנאשם לצרף תיק נוסף (ת"פ 17-06-34294; להלן: "התיק המצורף") בו הודה והורשע בכתב אישום מתוקן בעבירה של התפרצות וגניבה שלא לדירת מגורים לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין. במקרה זה התפרץ הנאשם ביום 12.6.17 למחסן בכך שפתח את דלתו וגנב מתוכו רכוש וציוד עבודה בשווי אלפי שקלים. לאחר שיצא הנאשם מהמחסן הבחינו בו שוטרים ובקשו ממנו לעצור אך הוא בתגובה ברח.
4. להשלמת התמונה יובהר כי העבירה מושא התיק המצורף בוצעה בעת שהיה הנאשם תחת צו מבחן וביצע עבודות שירות (בהתאם לגזר הדין בת"פ 16-06-18502). עם הגשת כתב האישום בגין העבירה בתיק המצורף נעצר הנאשם עד תום ההליכים המשפטיים נגדו, עבודות השירות הופקעו והוגשה בקשה להפקעת צו המבחן (שטרם נידונה).

תסקיר שירות המבחן

5. בהתאם להסכמת הצדדים התקבל תסקיר מטעם שירות המבחן. אעיר כי התסקיר נערך בנקודת הזמן בו הנאשם היה כבר עצור בגין התיק המצורף אך טרם הודה בו, ולכן הוא מתייחס לעבירות שבתיק העיקרי בלבד. בתסקיר פורטו נסיבות חייו של הנאשם ובשל צנעת הפרט לא ארחיב בנושא ורק אציין כי מדובר בצעיר כבן 28 שעלה ארצה בגיל 5 ונאלץ להתמודד עם קשיים וטרגדיות. הנאשם החל לעשות שימוש בסמים בגיל צעיר ונפלט ממערכת החינוך טרם סיום חוק לימודיו. בהמשך עבר עבירות רכוש וסמים ולא גויס

לצבא.

6. הנאשם קיבל אחריות מלאה למעשיו וטען כי עשה זאת על מנת לסייע להוריו במצבם הכלכלי הקשה. בעניין זה ציין הנאשם שנהג למכור את הציוד שגנב. שירות המבחן התרשם מנאשם אשר גדל במשפחה מורכבת בצל טרגדיה שהובילה בסופו של יום להיעדר גבולות ולא־מוֹץ אורחות חיים עברייניים. שירות המבחן ציין כי לאחרונה המליץ על העמדת הנאשם במבחן (במסגרת תיק אחר) אך הנאשם לא החל בביצוע הצו בשל ביצוע העבירה מושא התיק המצורף וכי כיום הוא עצור. לאור כך סבר שירות המבחן כי אין בטיפול בקהילה "משום גורם שיביא להפחתת התנהגות עוברת חוק מצדו" ולא בא בהמלצה כלשהי ביחס לנאשם.

טיעוני הצדדים לעונש

7. ב"כ המאשימה עמד על חומרת מעשיו של הנאשם הבאה לידי ביטוי בריבוי ותכיפות המעשים. עוד נטען כי הערכים המוגנים שנפגעו ממעשיו של הנאשם הם שמירה על קניינו ובטחונו של הפרט ושל הציבור. ביחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות הפנתה המאשימה לנזק הרב שנגרם למתלוננים וטענה כי על בית המשפט לנקוט מדיניות ענישה מחמירה בעבירות אלו אשר הפכו זה מכבר "למכת מדינה". ביחס למתחם העונש ההולם, ביקשה המאשימה לקבוע כי מדובר באירועים נפרדים אשר מתחם העונש ההולם עבור כל פריצה לרכב (באישום העיקרי) נע בין 6-12 חודשי מאסר. ביחס לעבירה שעניינה פריצה למחסן (התיק המצורף) ביקשה המאשימה לקבוע מתחם הנע בין 8-18 חודשי מאסר. ביחס לעונש הראוי לנאשם טען ב"כ המאשימה כי יש למקמו ברף העליון של המתחמים וזאת בשל עברו הפלילי הכולל מאסר מותנה בר הפעלה ובשל העובדה שלא השכיל לנצל את ההזדמנות לשיקום שניתנה לו בהליך הקודם. לפיכך ביקשה המאשימה להטיל על הנאשם מאסר בפועל ארוך לצד הפעלת המאסר המותנה במצטבר וכן מאסר מותנה, הפעלת ההתחייבות, קנס ופיצוי לכלל הקורבנות.

8. ב"כ הנאשם ביקש לראות את ביצוע מעשי הנאשם על רקע נסיבות חייו הקשות כפי שבאו לידי ביטוי בתסקיר. ביחס למתחם העונש ההולם נטען כי יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד שכן מדובר בעבירות שבוצעו ממניע זהה (כלכלי) ובשל אותה תכנית עבריינית. בעניין זה הפנה הסנגור גם לאופן בו נוסח כתב האישום וראה בו תומך בטיעונו (ועל כך יורחב בהמשך). ביחס לעונש הראוי לנאשם הפנה הסנגור לנסיבות חייו הקשות של הנאשם כפי שבאו לידי ביטוי בתסקיר; להודאתו שהביאה לחיסכון בזמן שיפוטי; לגילו הצעיר (28); למצבו הכלכלי הקשה; למצבה הבריאותי והכלכלי של משפחתו; לחרטה שהביע; ולרצונו לעשות שינוי באורחות חייו. לאור האמור לעיל ביקש הסנגור שלא למצות עם הנאשם את הדין.

9. הנאשם בדברו האחרון הביע צער וחרטה על הנזקים שגרם למתלוננים ולרכושם. לדבריו הרקע למעשיו היה מצבם הכלכלי והבריאותי של הוריו ורצונו לסייע להם.

דין והכרעה

קביעת מתחם הענישה

10. כידוע, מאז תיקון 113 לחוק העונשין גזר הדין ניתן במסגרת הליך תלת שלבי. בשלב הראשון יש לקבוע אם כתב האישום מתאר אירוע אחד או מספר אירועים. לאחר מכן יש לקבוע את מתחם הענישה ההולם את האירוע ובסופו של תהליך, יש להחליט אם נכון לחרוג מהמתחם שנקבע, שאחרת ייגזר העונש בגדרי המתחם. המאשימה טענה כי יש לראות בכל מקרה ומקרה בכתב האישום העיקרי (וממילא בזה המצורף) כאירוע נפרד לצורך קביעת מתחם הענישה וזאת בשל כך שמדובר במקרים שבוצעו במועדים שונים, במקומות שונים וכלפי קורבנות שונים. הסנגור כאמור טוען אחרת.

11. היות ושאלת מספר האירועים רלוונטית רק למקרים בהם מדובר בהרשעה במספר עבירות (סעיף 40 יג' לחוק העונשין) ראוי להתעכב תחילה על השאלה בכמה עבירות הורשע הנאשם. כתב האישום מתאר שמונה מקרים בהם פרץ הנאשם לשמונה רכבים שונים וגנב מהם רכוש, וזאת במועדים שונים על פני מספר חודשים. עם זאת, בפרק "הוראות החיקוק" לא צוין כי מדובר בשמונה עבירות (ואף לא "ריבוי מקרים") אלא פרק זה נוסח בלשון יחיד ולנאשם יוחסה "עבירה" אחת בלבד של פריצה לרכב בכוונה לגנוב ו"עבירה" אחת של גניבה מרכב. היות ומדובר היה בהודאה "בכל העובדות המפורטות בכתב האישום" הכרעת הדין ניתנה על אתר (כמקובל) והנאשם הורשע "בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום". יודגש כי מובן שאין מדובר בהרשעה מפורשת בשמונה עבירות של פריצה לרכב ושמונה עבירות של גניבה מרכב. את המילה "בעבירות" שבהכרעת הדין אין לפרש באופן המכריע בשאלה אם מדובר בריבוי עבירות או בעבירה אחת, שכן הכוונה הייתה לשתי העבירות השונות שיוחסו לנאשם בכתב האישום (פריצה לרכב וכן גניבה ממנו).

12. הצדדים לא התייחסו לנושא בצורה מפורשת והסנגור לא טען כי לא ניתן לקבוע מספר מתחמים לאור האופן בו נוסחה הכרעת הדין, אלא ביקש רק להסיק מניסוח כתב האישום כי עורכו סבר שמדובר באירוע אחד (ולא בעבירה אחת) לצורך קביעת מתחם הענישה.

13. דעתי היא שאופן ניסוח זה, הגם שהוא לקוי, אינו מונע קביעה שהנאשם הורשע בשמונה עבירות שונות ובהתאם לקביעה זו, יש לדון בשאלה נפרדת והיא האם מדובר באירוע אחד או מספר אירועים. אסביר עמדתי.

14. ראשית אציין כי הגם שהנאשם לא הורשע בהכרעת הדין בשמונה עבירות אין מדובר "בסוף פסוק" בנושא. הטעם לכך הוא שאין מדובר בהכרעת דין שניתנה לאחר שמיעת ראיות, אלא על בסיס הודאת הנאשם "בכל העובדות המפורטות בכתב האישום". לאור כך, "מרכז הכובד אינו בדרך ניסוחה הספציפית של הכרעת הדין... [ו]יש ללמוד, בנסיבות העניין, מכתב האישום, במה הורשע המבקש" (רע"פ 5978/04 פלוני נ' **מדינת ישראל** (20.2.06); (להלן - "**פרשת פלוני**"). אפנה אפוא לבחון את אופן ניסוח כתב האישום ובו תמצא התשובה.

15. כידוע, קשה להפריז בחשיבות אופן ניסוח כתב האישום. כתב האישום הוא "המסמך המכונן של ההליך הפלילי ויש לו השפעה מהותית על יכולתו להתגונן" (ע"פ 4415/16 **מדינת ישראל נ' פלוני** (15.10.17)). בענייננו קיים פער ממשי בין העובדות המצוינות בכתב האישום (בהן הודה הנאשם) לבין הוראות החיקוק שצוינו בו. מה יגבר אפוא? האם העובדות או שמא הוראות החיקוק שצוינו בו? עיין בפרק העובדות מעלה שמצוין בו באופן ברור שהנאשם הועמד לדין בגין שמונה מקרים שונים בהם פרץ לרכבים וגנב מכל אחד מהם רכוש. כתב האישום מציין את המועד המדויק בו התרחשה כל פריצה; את מיקום זירת האירוע; את מספר הרכב; את שם הבעלים; ואת הציוד שנגנב בכל מקרה ומקרה. אין מדובר בניסוח העושה שימוש בערבוביה בין המקרים השונים, אלא ההבחנה ביניהם חדה וברורה. אכן, ראוי היה להכתיר כל מקרה כאישום נפרד כמקובל, אך הקורא את כתב האישום אינו יכול שלא להבין כי הכוונה היא לשמונה מקרי עבירה שונים, מוגדרים ונפרדים. כידוע, הדגש בחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982 אינו מושם על הוראות החיקוק אלא על פרק העובדות (פרשת **פלוני** הנ"ל, סעיפים 12-13). עוד נזכיר כי נאשם המודה (או כופר) בכתב אישום, אינו עושה זאת ביחס לאשמה או לעבירות המצוינות בכתב האישום, אלא ביחס לעובדות המיוחסות לו (סעיף 152 לחוק סדר הדין הפלילי; פרשת **פלוני** הנ"ל). לאור לשונו הברורה של כתב האישום ביחס לריבוי המקרים והודאתו הבלתי מסויגת של הנאשם ב"כל עובדות כתב האישום" דעתי היא כי "לא יהיה זה נכון להעמיס על לשון היחיד בה נקטה התביעה אך בסופו, בחירה מכוונת שיש בה לגדר את אשמת המבקש, לצמצם את הרשעתו ולקבוע תקרה לעונשו" (פרשת **פלוני** הנ"ל).

16. סיכומו של דבר, הנאשם הורשע בשמונה עבירות שונות של פריצה לרכב וגניבה ממנו. גם אם נכון היה להקפיד בניסוחו של כתב האישום (ובאופן בו נכתבה הכרעת הדין), הלכה למעשה לא נגרם לנאשם עיוות דין והעובדות בהן הודה היו ברורות והן מתארות שמונה מקרים שונים (ראו בנושא גם ע"פ 816/10 **עודד גולד ואח' נ' מדינת ישראל** (3.9.12), פסקה 34). אציין כי גם כאשר הנושא עלה בעת הטיעון לעונש (בהקשר של קביעת מספר מתחמים המניחים כמובן קיומן של ריבוי עבירות שאחרת אין לנושא רלוונטיות כלל (ראה סעיף 40 יג' לחוק העונשין)) לא טען הנאשם כי הוטעה מנוסחו של כתב האישום וממילא לא ביקש לחזור מהודאה. עוד אציין שאין מדובר בתיקון (בוודאי לא מהותי) של הכרעת הדין אלא בהבהרה של מה שהיה אמור להיות ברור בעת נתינתה. לאור כך אינני רואה קושי בקביעה זו כעת (ראו בהשוואה האפשרות לתקן את הכרעת בדין טרם השלמת "פסק הדין": ע"פ 4190/13 **עידו סמואל נ' מדינת ישראל** (18.11.14), פסקה 103 ואילך).

17. וכעת לשאלה אם העבירות השונות בהן הורשע הנאשם הן בבחינת אירוע אחד, או שמונה אירועים שונים. עמדתי בעניין זה היא כעמדת המאשימה. כל העבירות בוצעו במועדים שונים, כלפי מתלוננים שונים ובמקומות שונים. בין האירועים השונים חלפה תקופה בלתי מבוטלת והם מתפרשים על פני כארבעה חודשים. זולת המניע והרצון להשגת "כסף קל" (אשר עומד בבסיס מרבית עבירות הרכוש ואינו יכול לקיים לבדו את מבחן הקשר ההדוק), אין כל קשר בין האירועים. מכאן שיש לקבוע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד. לעניין זה ראו בשינויים המחויבים, עפ"ג 12662-08-17 **מדינת ישראל נ' כהן** (26.10.17) שם קבע בית המשפט המחוזי כי אין לראות בשלושה מקרים של פריצה לדירות שונות כאירוע אחד. כמו כן ראה: ע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.14); ע"פ 2519/14 **קיעאן נ' מדינת ישראל** (29.12.14); רע"פ 4760/14 **קיסלמן נ' מדינת ישראל** (7.5.15); ע"פ 5643/14 **אחמד עיסא ואח' נ'**

מדינת ישראל (23.6.15)).

עם זאת, לאור הדמיון בנסיבות שבין האירועים השונים (פריצה לרכב), המתחמים שייקבעו יהיו זהים.

ודוק: ברי כי העבירה שבכתב האישום המצורף היא אירוע נפרד מהאירועים שבכתב האישום העיקרי. מדובר באירוע שאינו קשור כלל לאירועים אלו, אינו דומה להם בכל פרמטר, הוא נפרד בזמן ובמקום ויש לראותו באופן נפרד.

עוד אציין בעניין זה כבר עתה כי הגם שייקבעו מתחמים נפרדים, אטיל על הנאשם עונש אחד כולל בגין כל העבירות בהן הורשע (סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין). קביעת עונש נפרד בגין כל עבירה תהא בבחינת התחשבות מחמירה מידי עם הנאשם וראוי לקבוע עונש כולל המביא בחשבון את מכלול הנסיבות.

18. **הערכים המוגנים בבסיס העבירות:** הנאשם פגע במידה ממשית בערכים המוגנים של שמירה על רכוש הציבור, בטחונו ופרטיותו.

19. **נסיבות הקשורות בביצוע העבירות:** שיטת ביצוע ההתפרצויות לרכב הייתה אלימה בכל האירועים (ניפוץ שמשה) ומכאן שקשה לומר שמדובר "בניצול הזדמנות" שכן לא מדובר היה ברכב שדלתו פתוחה והוא בבחינת "פריצה הקוראת לגנב". לא כך ביחס לפריצה למחסן, שם הדלת לא הייתה נעולה והנאשם לא נדרש לשבור דבר לצורך כניסה אלא לפתוח את הדלת בלבד. בעניין זה אציין שכתב האישום לא מציין את קירבת המחסן לדירת המתלוננת ומכך שהעבירה היא פריצה לבניין שאינו דירה, יש להסיק שלא מדובר במבנים סמוכים על כל המשתמע מכך (וראו הגדרת המונח "בית מגורים" בסעיף 34כד' לחוק העונשין). ביחס לנזק שנגרם למתלוננים (בכתב האישום העיקרי) ברי כי מדובר בנזק כלכלי לא מבוטל (כפי שאף מפורט בכתב האישום ביחס לשווי הרכוש), וזאת לצד נזקי המשנה - פגיעה בפרטיות ובתחושת הביטחון - שאף הם נפגעו (עפ"ג 20738-08-14 **מדינת ישראל נ' אבו חאטום** (27.8.14)). ביחס לכתב האישום המצורף הרי שהנאשם נתפס בכף ולכן לא נגרם נזק כלכלי למתלונן.

20. **מדיניות הענישה:** לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של התפרצות וגניבה מרכבים אפנה לפסקי דין הבאים: רע"פ 7362/14 **אבו ריא נ' מדינת ישראל** (4.11.14) בו נדחה ערעור נאשם שנדון ל-6 חודשי עבודות שירות בגין התפרצות וגניבה מרכב; רע"פ 780/12 **זיתון נ' מדינת ישראל** (8.2.12) בו נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם על חומרת עונשו - 30 חודשי מאסר (6 חודשים בגין עבירת התפרצות לרכב וגניבה והיתר בגין הפעלת מאסרים מותנים); עפ"ג 22186-10-16 **מדינת ישראל נ' שושנה** (10.1.17) בו התקבל ערעור נאשם על חומרת עונשו והוטלו עליו 30 חודשי מאסר חלף 36 חודשי מאסר (הכוללים הפעלת מאסר מותנה בחופף) בגין שישה מקרי התפרצות ועבירות נלוות שביצע עם אחר; עפ"ג 20738-08-14 **מדינת ישראל נ' אבו חאטום** (27.8.14), בו קבע בית המשפט המחוזי כי מתחם העונש ההולם עבור התפרצות אחת לרכב וגניבה ממנו נע בין 6 חודשי מאסר ל-12 חודשי מאסר. בעניין זה החמיר

בית המשפט המחוזי בעונשו של נאשם אשר הורשע בשתי עבירות התפרצות וגניבה מרכבים והעמיד אותו על 12 חודשי מאסר בפועל חלף שבעה חודשי מאסר; עפ"ג (מח-מרכז) 56608-07-13 **מדינת ישראל נ' ברנס** (17.11.13), בו הוחמר עונשו של נאשם שהורשע בפריצה אחת לרכב, ממאסר על תנאי (בשל סיכויי שיקום) ל-4 חודשי מאסר בעבודות שירות; ע"פ 736-09-12 **מדינת ישראל נ' מסרי** (31.10.13) בו התקבל ערעור המדינה והוחמר עונשו של נאשם שהורשע בחמש עבירות של התפרצות לרכב וגניבה ל-14 חודשי מאסר, חלף צו מבחן ומאסר מותנה בשל סיכויי שיקום.

ביחס למדיניות הענישה הנוהגת בעבירות כגון זו שבכתב האישום המצורף אפנה לפסקי דין הבאים:
ת"פ 55349-10-13 **מדינת ישראל נ' גרשביץ** (26.4.17) בו הורשע הנאשם בעבירות של ניסיון התפרצות למחסן של בניין באמצעות מספרי ברזל ובגניבה של אופניים שהיו קשורות מחוץ למחסן. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר בפועל והטיל עליו מאסר מותנה לצד צו מבחן; ת"פ 11800-04-16 **מדינת ישראל נ' לשיין** (19.6.16), בו, במסגרת הסדר טיעון, הטיל בית המשפט על נאשם 12 חודשי מאסר בפועל (תוך הפעלת מאסר מותנה), בגין התפרצות למחסן דירת מגורים.

לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחמי הענישה בענייננו הם כדלקמן:

- מתחם העונש ההולם לכל אירוע בתיק העיקרי נע בין עונש מאסר קצר שניתן לשאת בו בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר.
- מתחם העונש ההולם בתיק המצורף נע בין מאסר מותנה ועד 12 חודשי מאסר. בעניין זה נתתי משקל של ממש לנסיבות המיוחדות במקרה זה - מחסן שאינו "סמוך" לדירת מגורים, פריצה שהתבטאה בפתיחת דלת בלבד, ושלא גרמה בסופו של דבר נזק כלכלי כלשהו.

קביעת עונשו של הנאשם

21. אקדים ואומר שלא מצאתי לנכון לסטות ממתחמי הענישה שקבעתי לעיל והסנגור אף לא ביקש לעשות כן. מסקנה זו מתבקשת לאור עמדת שירות המבחן ולאור העובדה שהנאשם, למרבה הצער, לא השכיל לנצל את ההזדמנות שניתנה לו וחרף היותו תחת צו מבחן (ואגב ביצוע עבודות שירות) המשיך בביצוע עבירות רכוש. משכך, יש לגזור את הדין בגדרי המתחם.

22. לצורך גזירת עונשו של הנאשם הבאתי בחשבון את הודאתו בהזדמנות הראשונה, בה ראיתי לא רק חיסכון בזמן שיפוטי, אלא בעיקר חרטה כנה. הבאתי עוד בחשבון את גילו הצעיר ואת נסיבות חייו הקשות. נתתי דעתי גם לפגיעה שתיגרם לנאשם בעטיו של עונש מאסר לראשונה בחייו (בהתעלם מהפקעת עבודות השירות שאף היא בבחינת עונש שנגרם בשל עבירות אלו). בעניין זה הבאתי גם בחשבון את הפגיעה שהדבר ייסב לבני משפחתו והכל כמפורט בתסקיר. נתתי דעתי עוד לפרק הזמן שחלף מאז ביצוע העבירות בתיק העיקרי. אמנם חלוף הזמן נגרם ברובו מהעובדה שהנאשם ביקש לסיים את התיק האחר שהיה תלוי ועומד

נגדו אותה עת (בגינו הוטל עליו צו המבחן שהופר ועבודות השירות שהופקעו) אך עדיין יש להביא בחשבון שחלפו מאז כשנתיים. נתון נוסף הרלוונטי לעונש, עניינו בכך שהנאשם הודה במסגרת חקירתו בתיק העיקרי גם בעבירות שלא היו לגביהן ראיות נגדו (סעיף 40יא(6) לחוק העונשין; ע"פ 4075/12 **כפיר דוד בן חמו נ' מדינת ישראל** (19.2.13)). הסנגור טען טענה זו עליה לא חלקה המאשימה ומכאן שראוי להביאה בחשבון כמוכחת (ברמה הנדרשת) ויש בה לבטא רצון "לנקות שולחן", להכות על חטא ולקבל אחריות מלאה למעשים. מי אשר מודה בעבירות גם כאשר אין נגדו ראיות, ראוי להקלה עונשית והדברים ברורים.

23. לחומרה הבאתי בחשבון את העובדה שהעבירה בתיק המצורף בוצעה אגב ביצוע עבודות שירות וצו מבחן. עם זאת, אין להחמיר בשל כך יתר על המידה שכן אין לשכוח שעבירה זו הביאה להפקעת עבודות השירות ונשיאה בעונש זה בכליאה וכן צפוי הנאשם להפקעת צו המבחן. הבאתי גם בחשבון את עברו הפלילי הלא קל של הנאשם.

24. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 20 חודשי מאסר בפועל.

ב. אני מפעיל עונש מאסר מותנה בן 4 חודשים מת"פ 18502-06-16 (בית משפט שלום קריות) מיום 30.4.17 וזאת באופן מצטבר לעונש המאסר אותו הטלתי.

סה"כ ירצה הנאשם 24 חודשי מאסר. מתקופה זו יש לנכות ימי מעצר כמפורט להלן:

(-) מיום 12.6.17-18.7.17 ;

(-) מתוך התקופה בה היה הנאשם אסיר בגין הפקעת עבודות השירות וכן עצור (121 יום), אני מחליט לנכות 30 ימי מעצר בשל התנאים הקשים יותר הקיימים במעצר ביחס למאסר (ע"פ 9722/11 פאדי ג'באלי נ' מדינת ישראל (27.12.12) ;

(-) מיום 17.11.17 ועד היום.

ג. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו, אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע או כל עבירת רכוש אחרת שהיא פשע.

ד. אני מורה על תשלום ההתחייבות שהוטלה על הנאשם במסגרת ת.פ. 18502-06-16 בסך 2000 ₪. הסכום ישולם בעשרה תשלומים שווים ורצופים שתחילתם חודשיים לאחר שחרורו של הנאשם ממאסר.

היות וההתחייבות הפכה לקנס, אני קובע 10 ימי מאסר חלף הסכום הנ"ל.

ה. אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלוננים (בכתב האישום העיקרי)
באופן הבא:

- ע"ת מס' 17 - סך של 17,000 ₪.
- ע"ת מס' 14 - סך של 5,000 ₪.
- ע"ת מס' 13 - סך של 5,000 ₪.
- ע"ת מס' 11 - סך של 12,000 ₪.
- ע"ת מס' 18 - סך של 14,000 ₪.
- חברת בזק - סך של 2,500 ₪.
- ע"ת מס' 17 - סך של 13,000 ₪.
- ע"ת מס' 15 - סך של 2,000 ₪ (בעניין זה לא פורט הרכוש שנגנב כלל והפיצוי מבטא את הנזק לרכב והנזק הלא ממוני).
- אינני פוסק פיצוי בתיק המצורף שכן כל הרכוש הוחזר ולא נגרם נזק למבנה.

הפיצויים ישלמו לכל מתלונן בעשרה תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.2.18 בכל 1 לחודש שאחריו.

המאשימה תמציא למזכירות את פרטי חשבון הבנק של המתלוננים השונים ותביא לידיעתם את סכום הפיצויים שנפסק לטובתם. מובן שאין בפסיקתי למצות את מלוא זכותם של המתלוננים ופתוחה בפניהם האפשרות להגיש תביעה אזרחית בגין מלוא נזקם.

זכות ערעור בתוך 45 יום.

ניתן היום, י"ח כסלו תשע"ח, 06 דצמבר 2017, במעמד הצדדים.